

/winterbeklimming de confituurberg van de Dolomieten

Maart. Charleroi Brussels-South. Met negen klimmakers staan we in de vertrekhal van de luchthaven. We hebben zopas onze negen rugzakken plus een duffelbag met touwen en piolets ingechecked bij de balie van Ryanair. We vliegen richting Treviso in Noord-Italië want we willen overmorgen op de top van de Marmolada staan: de hoogste berg van de Dolomieten en de enige met een gletsjer.

Helemaal volgens planning landen we in de vooravond in Treviso, maar helaas blijkt al snel dat onze bagage nog in Charleroi is. We moeten allerhande formulieren invullen en er wordt ons beloofd dat onze rugzakken met de ochtendvlucht zullen aankomen. Enigszins gerustgesteld halen we onze huurwagens op en rijden we naar het hotel. Diezelfde avond genieten we van pasta en pizza in een restaurant in de buurt. Later op de avond, bij een frisse pint, wisselen we weer straffe verhalen uit in de lobby van het hotel.

CIAO BELLA VENEZIA!

De volgende ochtend staan we op het afgesproken uur te wachten bij het "lost and found" kantoor van de luchthaven. Onze rugzakken zijn echter niet meegekomen met de ochtendvlucht! Ze worden met zekerheid op de namiddagvlucht gezet. Er zit niet veel anders op dan onze eerste overnachting in de berghut te annuleren en een tweede nacht bij te boeken in Treviso. Omdat we deze situatie niet aan ons hart willen laten komen, beslissen we unaniem om een dagje Venetië in te lassen. De mooie stad met de waterstraten ligt op een half uurtje rijden. De Japanse toeristen kijken verbaasd als ze negen mensen, gekleed in alpine outfit en geschoeid in stijgjervaste D-botinnen, door de smalle straatjes zien kuieren. Diezelfde avond kunnen we dan eindelijk onze rugzakken ophalen. Morgen rijden we de bergen in, richting Marmolada.

Marmolada

Na een goede nachtrust en een stevig ontbijt staan we op de parking van ons hotel, klaar om de wagens in te laden. We horen allemaal de lokroep van de bergen en we kunnen niet snel genoeg vertrekken. Door een besneeuwd, winters landschap rijden we richting Dolomieten. Het laatste stuk van de rit is redelijk bochtig en door de winterse omstandigheden schieten we niet erg snel op. Het is dan ook al middag als we onze wagen parkeren aan het Lago di Fedaiia. Van daaruit nemen we de kabelbaan richting Pian dei Fiacconi, de hut aan de gletsjertong van de Marmolada. Guido Tevisan, de symathieke huttenwaard, herkent ons nog van een vorig bezoek. Snel gooien we onze rugzakken in onze kamer en we maken ons klaar voor de beklimming. Op dit late uur nog een beklimming starten staat niet meteen garant voor succes, maar we hebben deze trip al genoeg gewacht en stilgezeten. Iedereen snakt naar wat actie. We beseffen dat dit meer een verkennende tocht wordt en we de échte poging morgen pas ondernemen.

*"JULLIE ZIJN DAPPER, MAAR WEL EEN ZOOITJE ONGEREGELD"
ZEGT DE HUTTENWAARD LACHEND...."*

*“OP DIT LATE UUR NOG EEN BEKLIMMING
STARTEN STAAT NIET METEEN GARANT V
OOR SUCCES, MAAR HEBBEN TIJDENS DEZE TRIP
AL GENOEG GEWACHT EN STILGEZETEN”*

Alpien klimmen op de Marmolada

ADIAMO!

We binden de stijgieters onder en vatten onze beklimming aan, 700 meter hoger ligt de top. Het is echter bewolkt en het kruis op de top is niet te zien. Het heeft de voorbije dagen erg veel gesneeuwd. Er ligt ruim een meter verse sneeuw en er is helemaal geen spoor. Lachend en genietend van de fysieke inspanning ploeteren we gestaag bergop. We gaan verschrikkelijk traag vooruit want we zakken steeds weer tot ons middel in de sneeuw. Bovendien is het erg koud en begint het opnieuw te sneeuwen. De top zit er vandaag niet meer in, zoveel is duidelijk en dus stellen we ons doel bij. Als we vandaag de gletsjer kunnen oversteken en tot aan de metalen kabel op de rotsen bij de overkant van de gletsjer geraken, dan hebben we een groot stuk van de route kunnen klaarmaken voor de effectieve beklimming van morgen. Zo gezegd, zo gedaan. Nick onderneemt nog een verdienstelijke poging om na de gletsjer toch de rotsen op te klimmen, maar er ligt zoveel losse sneeuw dat het gekkenwerk is. We keren terug naar de hut en brengen daar de rest van de dag door.

TWEDE KEER, GOEIE KEER!

Vandaag is het alles of niets. Met frisse moed staan we op. Na een kort ontbijt maken we ons klaar voor onze laatste klimdag. We hebben een redelijk strak schema want vanmiddag rond 13u moeten we weer terug richting Treviso rijden. Vanavond vliegen we terug naar België en op dit ogenblik hebben we nog geen bergtop van dichtbij gezien. "Waar ligt het rode touw", vraagt de ene. "Heeft iemand mijn piolet gezien?", vraagt de andere, terwijl een derde zijn gamachen verloren is. Guido Trevisan bekijkt het allemaal geamuseerd. "Jullie zijn dapper, maar wel een zootje ongeregeld", zegt hij lachend. We onthouden alleen dat we dapper zijn en trekken dus vol goede moed opnieuw de berg op. Het is nu veel kouder dan gisteren en onze stijgieters hebben goed grip in de harde sneeuw. Omdat Nick gisteren een mooi spoor getrokken heeft, moeten we datzelfde spoor nu gewoon volgen. Zijn harde werk en gevloek van gisteren levert een duidelijk voordeel op want we schieten snel op. Het duurt dan ook niet lang voor onze beide touwgroepen aan de voet van de rotsband bij de stalen kabel staan. Hier kruipen we de rotsen op. De staalkabel is op verschillende plaatsen ondergesneeuwd maar de route is duidelijk te herkennen. Dit zijn 200 verticale hoogtemeters. Het is 8u00 als we na de rotspassage op de topgraat uitkomen. Van hieruit is het nog een half uurtje naar boven wandelen. Ondanks het slechte weer is het toch vrij eenvoudig klimmen. Even later staan we dan ook met z'n allen op 3343 meter hoogte, op het hoogste punt van de Dolomieten. Het is bewolkt en jammer genoeg hebben we helemaal geen zicht op de omgeving. Na de nodige topfoto's en wederzijdse felicitaties dalen we weer terug af.

HET VLIEGTUIG WACHT NIET!

De afdaling verloopt vlotjes. We kennen de route ondertussen en bovendien is die helemaal niet moeilijk, zelfs niet in wintercondities. Kort voor de middag staan we weer terug in de hut. Na een snelle hap maken we ons klaar om verder met de kabelbaan af te dalen naar de auto's. De huttenwaad trakteert ons nog op een afscheidsdrankje en dan laten we de hut achter ons. Het is al namiddag als we terug op de parking staan. Ons vliegtuig stijgt vanavond op om 18u, dus er zit niets anders op dan meteen en zonder dralen naar Treviso te rijden. We genieten allemaal nog na van ons avontuur en we kunnen weer een berg afvinken van onze bucketlist.

Tijdens de terugvlucht maken we echter weer allerlei plannen. Wanneer we landen in Charleroi is onze bucketlist alweer langer dan toen we vertrokken ... ▲

PERIODE

De Marmolada is een erg toegankelijke berg die het ganze daar door gemakkelijk te beklimmen is. Wij kozen voor een winterbeklimming om toch wat meer uitdaging te hebben.

VERVOER

Wij hebben rechtstreeks op de website van Ryanair onze tickets geboekt. De huurwagens hebben we vastgelegd via Hertz.

VERBLIJF

Via Bookings.com hebben we het hotel in Treviso vastgelegd. De hut aan de Marmolada hebben we via de website vastgelegd.

ORGANISATOR

We hebben alles in eigen beheer gedaan.

NIVEAU EN ROUTE

De normaalroute van de Marmolada is PD en iedereen met een goede fysiek en een beetje alpine ervaring kan deze berg beklimmen. Zorg uiteraard voor het juiste alpine materiaal want je loopt over een gletsjer.

WEBSITES

- Hut: piandefiacconi.com/temp_nl/
- Hotel: Bookings.com
- Huurauto: hertz.be/rentacar/reservation/
- Vlucht: www.ryanair.com
- Info: marmolada.com/en
summitpost.org/marmolada-punta-penia/15047
camptocamp.org/summits/39608/fr/marmolada

